

Billedet af det, der kunde følge efter. Det er slet under fire Dine, og saa kunne vi jo prøve paa at sige det; men Alt, hvad en Befalingsmand siger, er jo saa sandt, og Alt, hvad en Menig siger, er usandt — det kjende vi jo nok — naar de staa overfor hverandre. Nei, vi, der selv have været Soldater, vide allfor godt, hvad det betyder, at der stadig siges, at der kan klages. Nei, det er umuligt at bevise det, naar en Soldat bliver fortræddiget og trakaseret paa hundrede Maader indenfor Loven. Derfor siger jeg: Det duer ikke, naar man giver Anvisning paa at klage, thi det er ikke nok. Naar vedkommende Befalingsmand ikke er, som han skal være, eller naar en Afdelingschef er, som jeg nu har bestrevet ham her idag, hvor skulle de Vedkommende saa gaa hen med deres Klager? Nu sagde den høitærede Minister, at det vilde være interessant for ham, naar det blev bevist, at en Afdeling ikke tog Hensyn til en Klage. Lad os f. Ex. tage den Forespørgsel, vi have for i Dag. Jeg har vist en Række af Exempler paa, hvilke Myndighedsmisbrug der ere blevne begaaede, ja endog saa nævnet en Række af Mænd, som den høitærede Krigsminister kan henvende sig til, og vi have set, hvorledes Rekrutterne under Ovelserne paa Exerцерpladsen ere blevne behandlede med Slag, haand med Haand og Sabel. Tror saa den høitærede Minister, at det ved en saadan Afdeling kan nytte at henvende sig til en saadan Kapitein og sige, om Kapiteinen tillader, at man melder Sagen? Thi alle Klager skulle jo meldes endogaa til vedkommende Officer selv. Tro de Herrer da, at man kan komme frem ad den Vej ved Afdelinger, hvor der hersker en saa inhuman Mand, at der kan fremkomme saadanne konstaterede Exempler, som jeg her har nævnt, uden at de nogensinde ere blevne paatalte eller straffede. Jeg tror rigtig nok, at vedkommende Afdelings Soldater ere tjente med kun at have det tilbage at klage. Vi protestere paa det Bestemteste imod, at det er Noget, som vi stadig skulle kunne henvises til. — Jeg vil særlig sige det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Vojfen) Tak for hans Udtalelser. Dem var jeg meget glad ved, alene med Undtagelse af et eneste Punkt. Det var dette, at han stadig opfordrede Ministeren til at vende tilbage til, hvad de forrige Krigsministre have gjort. At det er bedst for Ministeren selv og for Disciplinen, det er sikkert nok. I saa Henseende var det fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds saa klart udviklede. Tror virkelig den høitærede Minister, at Disciplinen i Hæren har godt af den Forhandling, som

her nu er ført i Dag? Hvad der er fuldstændig rigtigt og ikke kan siges for tidt, er dette, at naar jeg henvendte mig til Ministeren privat, og han havde taget imod mig, som andre Krigsministre have gjort, saa vilde Premierlieutenant Wardensteth ikke være kommen til at staa for hele Landet som den Mand, der har baaret sig saaledes ad, uden at det først var bevist, at han virkelig havde gjort det, og han var bleven straffet. Men nu har den høitærede Krigsminister fremkaldt et saadant Tilfælde, at der er blevet kastet Beskyldninger ud imod en Mand, inden de ere beviste, fordi Ministeren ikke vilde tage imod os, da vi henvendte os til ham. Det forekommer mig, at det slet ikke er saa meget i vor Interesse, at Ministeren vender tilbage til den gamle Fremgangsmaade. Nei, for mit Vedkommende maa han gjerne blive ved paa denne Maade. Jeg fastholder, hvad jeg sagde den Gang, at for min Person har Sagen ingen Betydning. Nei, Offentligheden er en saadan Svøbe i vore Dage, at de Herrer nok ogsaa skulle mærke den. De høie Herrer ville ligesaa lidt have deres Sønner bankede som vi Bønder vore. Naar det bliver konstateret, hvorledes de fine Herrer, som ere Officerer, behandle vore Sønner, gaar det rundt omkring i hvert eneste Hjem i Danmark, at saaledes ville vi ikke have vore Sønner behandlede, og der vil da rejse sig en almindelig Indignation mod den Behandlingsmaade, saa snart det kommer frem for Offentligheden fra dette Sted, hvor det bedst kan lide ud over hele Landet. Vi have altsaa ikke Noget at frygte for, naar Ministeren ikke har det, for vi have Gud ske Lov en Forsætning, der hjemler os Ret til at tage slige Sager frem og belyse dem for hele Landet, saa skal Offentligheden nok gøre sin Virkning overfor de Herrer, der ikke ville have deres Sønner hundjede ligesaa lidt som vi vore. Jeg vil derfor ikke bede og bønfalde Ministeren om at vende tilbage til det, som alle Krigsministre have gjort. Det kan han selv om. Mig skal han ikke faae til at gaa til sig mere. Det skal jeg baade Love og holde. Jeg skal nok vide, at jeg har denne Vej at gaa, naar der bliver mig Noget meddelt, som jeg mener bør drages frem. Ellers takker jeg det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds for, at han berørte denne Side af Sagen, som efter min Mening er fuldstændig rigtig.

Saa maa jeg maaste sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Middelfart (Mønrad.) Han kunde ikke taale, at vi kalde dem Forbrydere. Ja, men er det da kjønnere, naar vi kalde dem Lovbrydere? Kan det hjælpe noget? Thi det ærede Medlem maa